

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκαιριζόμενον ὑπὸ τοῦ Ἑπισημοῦ τῆς Παιδείας — Ἐγκύκλιος ἀρ. 30, ἡμ. 11 Ἀπριλίου 1932 — ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα τῆς Μέσης καὶ Στοιχειώδους Ἐκπαιδεύσεως.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι δραχμαὶ 100. Ἐξέμνη 55. Τρίμηνη δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίαι φράγκα γαλλικὰ 50, ἔξέμνη 35 καὶ τρίμηνη 20.

ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίαι δολάρια 4, ἔξέμνη 2 καὶ τρίμηνη 1.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΚΥΡΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ ἀνδρ. καὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουθιάτου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐρυκίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 40ὸς

Ἀθήναι, 24 Ἰουνίου 1933

Ἔτος 55ον. — Ἀριθ. 30

Ἡ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΠΕΤΤΥ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΕΥΔΟΧΙΕ ΔΥΡΥΣ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον —

— Γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ! φώναξε ὁ Πέτρος. Ἐκεῖ βρίσκεστε, καλὴ μου μίς Μπέττυ! Κάτσε κάτω, Σίδνεϋ. Κάτσε κάτω καὶ μὴν κουνιέσαι!

Τὸ σκυλί, ὑπάκουον καὶ πιστὸ κἀθισε. Ὁ Πέτρος σιγά-σιγά καὶ μὲ ἀπειρες προφυλάξεις ἀνοίξε τὴν πόρτα, καὶ ἡ Μπέττυ ἐπέσε στὴν ἀγκαλιά του λιπόθυμη.

Δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ. Μὰ ὅταν ὁ Πέτρος θέλησε νὰ τὴν στήσῃ στὰ πόδια της, τὰ μουδιασμένα γόνατά της ἤταν ἀδύνατα νὰ τὴν κρατήσουν ὀρθή καὶ θὰ ἐπεφτε κάτω, ἂν ὁ Πέτρος δὲν τὴν ἐπιανε καὶ πάλι. Τὴν σήκωσε στὰ χέρια του, τὴν κατέβασε στὴν κἀμαρὰ της καὶ τὴν ἔκλωσε στὸ κρεβάτι της. Φώναξε τὴν κυρία Κίνσεϋ καὶ τὴν Βιργινία νὰ τρέξουν νὰ τὴν περιποιηθοῦν καὶ ἐτοιμάσθηκε νὰ πάη νὰ φέρῃ τὸ γιατρό. Μὰ ἡ κυρία Κίνσεϋ ἔκρινε ὅτι αὐτὸ ἦταν περιττό.

Ἡ καινούργια «γιαγιά» φάνηκε ἀνταξία τοῦ τίτλου ποὺ τῆς εἶχε δώσει ἡ Μπέττυ. Ἐβγαλε ἀπὸ τὸν ταξιδιωτικὸ της σακκο ἕνα ἀναληπτικὸ ποὺ εἶχε πάρει μαζί της γιὰ κάθε ἐνδεχόμενον, καὶ ἔδωσε στὴν Μπέττυ μερικὰ στέλες, καὶ ἀρχισε μαζί μὲ τὴν Βιργινία νὰ τῆς τρίβῃ τὰ παγωμένα μέλη της μὲ κολώνια.

— Κρίμα ποὺ δὲν μπόρεσε νὰ ὑποδεχθῆς μονάχη

σου τὴν ἀδελφοῦλα σου! Ἐκανε ἡ κυρία Κίνσεϋ κοιτάζοντας μὲ συμπάθεια τὴ μικρὴ ἀρρωστη.

Μόλις ἄκουσε νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὴν «ἀδελφοῦλα», τὸ πρόσωπο τῆς Μπέττυ πῆρε πάλι τὴ συνηθισμένη του ζωηρὴ ἔκφραση.

Ἡ Μπέττυ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά τοῦ Πέτρου λιπόθυμη (Σελ. 349, στ. α')

— Αἰσθάνομαι πολὺ καλὰ τὸν ἑαυτό μου, εἶπε, ἐνῶ ἡ Βιργινία ἐξακολουθοῦσε νὰ τῆς τρίβῃ τὰ κοκκαλιωμένα χεράκια της. Δὲν ξέρω ὅμως εἰ θάξινόνταν στὸ τέλος ἂν δὲν ἐρχόταν ὁ Πέτρος νὰ μὲ βρῇ. Μοῦ φαίνεται πὼς δὲν θὰ μπορούσα νὰ μείνω περισσότερη ὥρα σ' ἐκείνη τὴ θέση, πιασμένη μονάχη ἀπὸ τὸ χερσὺ τῆς πόρτας.

— Καίμενο παιδί, εἶπε ἡ κυρία Κίνσεϋ, ἀνατριχιάζοντας μὲ τὴ σκέψη τοῦ εἰ μπορούσε νὰ συμβῆ ἂν ἀργοῦσε λίγο ἀκόμη ἡ σωτηρία.

— Μίς Μπέττυ, εἶπε ἡ Νόρα ποὺ μπῆκε ἐκείνη τὴ στιγμή στὸ δωμάτιο. Κάτω εἶναι ἕνα ἀγόρι κοτσὸ καὶ θέλει νὰ σὰς δῇ.

Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια ἡ Μπέττυ πήδησε ἀπ' τὸ κρεβάτι δηλώνοντας καὶ πάλι ὅτι αἰσθανόταν ἐντελὸς καλὰ τὸν ἑαυτὸ της καὶ μπορούσε πολὺ ὥρα νὰ κατεβῇ κάτω.

— Πήγαινε λοιπὸν, εἶπε ἡ κυρία Κίνσεϋ. Μὴν κατεβῆς ὅμως μόνη σου. Πιάσου στὸ μπράτσο τῆς Νόρας, γιὰτὶ εἶσαι ἀκόμη ἀδύνατη. Θὰ κατεβῶ κι' ἐγὼ μόνις βγάλω τὸ καπέλο μου.

Ἡ Μπέττυ κατέβηκε τὴ σκάλα, ὅχι δυό-δυό σκαλιά, ὅπως συνηθίζε νὰ κάνει, μὰ σιγά-σιγά, ἀκουμπώντας στὸ χέρι τῆς Νόρας, καὶ βρῆκε τὸν Τζακ νὰ παίξῃ μὲ τὴν «ἀδελφοῦλα».

— Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ποὺ σὲ βλέπω, εἶπε σφιγγόντάς του θεομὰ τὸ χέρι· τώρα ἐμεῖς οἱ τέσ-

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΛΕΩΝΙΔΑ

Τό βράδυ, αφού φάγανε, η Μητέρα σήκωσε το τραπέζι κι' άρχισε, στο φώς της λάμπας, να πλένη κάλτσας. Ο Πατέρας διάβαζε έφημερίδα. Ο Χρήστος έπικασε να γράψη το μάθημά του. Μα ό Λεωνίδας δέν είχε τί να κάνει. Σχολείο δέν πήγαινε πιά. Κάθισε λοιπόν στην άκρη του τραπεζιού, πήρε ένα χαρτί κι' ένα μολύβι, και βάλθηκε να ζωγραφίζη καράβια και βαπόρια. Πέρασε αρκετή ώρα. Γέμος δλόκληρη την κόλα. Καράβια μέ δύο, μέ τρία κατέρτια, καράβια σάν κότερα, τρεχαντήρια ασπροθαλασσίτικα μέ φλόκους, μέ άγκυρες, μέ άλμπουρα ψηλά και ξάρτια πλατειά και μεγάλες σημαίες στα κατέρτια.

Καράβια πού να τή βλέπεις και να θαυμάζεις.

Μα καθώς ζωγράφιζε, πέσανε οι τοίχοι του σπιτιού! Πέσανε χωρίς ν' άκουσθή κανέναν όθρυθο, κανέναν κρότος. Σάν να πέσανε πάνω σε χιόνια, σε μπαμπάκια. Η κάμαρα γίνηκε δλη ρός. Σάν μεταξένια, σάν βελουδένια. Κι' άρχισε ό έαυτός του να φεύγη από την καρέκλα, ν' ανεβαίνη ψηλά-ψηλά, πάνω από τα σπίτια, πάνω από την πόλη, ψηλά στον ουρανό. Ο Λεωνίδας άσθανότανε μέ περιεργη χαρά μέσα του. Μα σε λίγο σάν να μουδιάσκνε τα πόδια του, τό κεφάλι του σάν να γίνηκε βαρύ. Κι' έσο ψηλότερα ανέβηκε τό σώμα, τόσο τό κεφάλι βάραινε περισσότερο.

Εαφνικά, μπάμ! πέφτει επάνω του τό χέρι του Άσχημάνθρωπου. Ένα χέρι άγριο, κατόμυρο, μέ μακρυά γυριστά νύχια. Σή στιγμή ό Λεωνίδας σηκώνει τό πόδι του και τοδίνει μέ τέτοιον κλωτσιά, πού ό καλός σου άσχημομούρης καταρακλιόστηκε κάτω π' τον ουρανό και πέφτοντας από τό ένα σύννεφο στ' άλλο, έφθασε στη γη. Έππεσε πάνω σε κατσάραχα, σε γκρεμούς.

—Θά σκοτώθηκε τώρα, λέγει μέσα του ό Λεωνίδας. —Ωρα του καλή. Ένα χάνι αισθάνθηκε κείνη τή στιγμή ό Λεωνίδας. Ένα άπαλό χάνι στο πρόσωπό του, πού έδιωξε έλο τό βάρος από τό κεφάλι του. Άχι, τί καλά πού αισθανότανε τώρα! Τι ώραία να είναι κανεις έτσι ψηλά, τό σο ψηλά, πάνω στα σύννεφα!

Εάνά του έρχεται τό χάνι, γυρίζει και βλέπει την Αύγη. Ναι. Αυτή ήταν. Δέν μπορούσε να μήν είναι αυτή. Τι ώραίο κορίτσι, σάν ζωγραφιά, σάν χαλκομανία. Τι δημοφά τή ζανθά μαλλιά της! Σκεπάζανε δλόκληρη την πλάτη και πώς κυματίζανε! Τό άπαλό άεράκι πού φυσούσε, έφερνε

στο πρόσωπο του Λεωνίδα τις χρυσές μπούκλες τής Αύγης, πού διώχνανε τό βάρος απ' τό κεφάλι και άναπαύανε τό κορμί του, τό ξεκουράζανε. Ηθελε να τής πη να μή φύγη ποτέ από κοντά του. Να μή γυρίση πίσω στο παλάτι της. Να μείνη έδω πολύν καιρό. Για πάντα. Έκείνη, σάν να κατάλαβε, χαμογέλασε. Χαμογέλασε κι' ό Λεωνίδας. Πάλι: η μπούκλα ήρθε στο πρόσωπό του.

Μά εαφνικά, κάποιος τον έσπρωξε στην πλάτη, τόσο δυνατά, πού ό Λεωνίδας πετάχτηκε ψηλά, λίγο έλειψε να καταρακλιόται χάμω στη γη, να σκοτωθή κι' αυτός σάν τον Άσχημάνθρωπο.

Μόλις συνήλθε, άλλο ένα σπρώξιμο πάλι και μέ δυνατή φωνή άκούστηκε.

—Έί! Δέν έχεις σκοπό να σηκωθείς σήμερα;

Ο Λεωνίδας ξετινάχτηκε. Μα τό σύννεφο πώς γίνηκε τώρα έτσι σκληρό!

—Έί! Σήκω, σε λέω. Μεσημέριασε. Του φώναξε η μητέρα του.

Ο Λεωνίδας κοίταζε τριγύρω του, εαφνιασμένος.

—Μά πώς βρέθηκα έδω; Ρώτησε σαστισμένος.

—Και πού ήθελε να βρεθή η εφρενιά σου; Στα Παρίσια;

—Καλέ μητέρα, ήμουνα πάνω στα σύννεφα. Στόν ουρανό!

—Όνειρο ήταν, δειρο. Λέγει ό πατέρας. Αίντε, ελα γρήγορα να σουβλίσης τις σάλες. Έχουμε πολλή δουλειά σήμερα.

—Και τί έκανες πάνω στον ουρανό; Ρωτά η μητέρα.

—Νά ήταν η Αύγη εκεί και μου χάνεισε τό πρόσωπο μέ τα μαλλιά της.

Μά μόλις τό είπε αυτό, σάν να μέ τάνοιωσε ό Λεωνίδας, σάν να ντροπήκε.

—Χάχα! Έ, χάχα! Τι Αύγη μου λές; Νά! Η γάτα καθόταν πάνω στο μαξιλάρι σου. Κούναγε την ουρά της πάνω στο μούτρο σου, λέγει η μητέρα του.

—Αίντε, Λεωνίδα! Κάνε γρήγορα! Φωνάζει ό πατέρας. Χρειάζομαι σάλες να δουλέψω. Νά. Τέλειωσα.

—Τώρα, πατέρα, να ντυθώ, άπαντά ό Λεωνίδας.

—Τι να ντυθής; Πάγιασες μέ τα ρούχα. Με τα παπούτσια. Δε βλέπεις; Άκόμα κοιμάσαι; Σε φωνάζουμε χτες τόσες φορές. Δε ξυπνάσες. Σ' άφησα κι' εγώ. Τι να σε κάνω; Έσύ θέλεις έλο το κεφαλιού σου!.

Ο Λεωνίδας σηκόθηκε άκεφα. Μα πότε πέρασε η νύχτα. Πότε ξεημέ-

ρωσε; Αυτός, να έδω καθόταν, ζωγράφιζε και...

Πλόθηκε, στρώθηκε στη δουλειά. Είχε τόσες σάλες να σουβλίση. Και τό σουβλι τί έπαθε σήμερα; Δέν τρυπά. Τό πετό δέν γλυστρά καθόλου. Σάν να έκανε και λίγο κρύο. Από πού έμπαινε τό κρύο; Ο Λεωνίδας κοίταζε δλόγυρά του. Τι σκοτεινή πού ήταν η κάμαρα! Έ, μα βέβαια. Υπόγειο, σό λέει ό άλλος. Μέσα στη γη. Στόν ύπνο του, τί ώραία! Ήταν η κάμαρα ρόδινη! Σάν μεταξένια σάν βελουδένια...

(Από ανέκδοτο μιλιτοκόρημα) ΙΡΣΙΜ

ΑΝΑΤΟΛΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΜΙΑ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

ΓΙΑ ΤΟ ΝΑΣΡΑΝΤΙΝ-ΧΟΤΖΑ

Στις μεγαλύτερες πολιτείες τής Τουρκίας υπάρχουν οι λεγόμενοι Μεντρεσέδες. Είναι μοναστήρια μαζί ιεροδιδασκαλεία ή θεολογικές σχολές. Η φοίτηση σ' αυτά είναι πολύχρονη και οι τρόφιμοί του λέγονται σοφτάδες. Τα έξοδα δλα, διατροφή, ντύσιμο, διδαχτρα και τά λοιπά, βαρύνουν τον προϋπολογισμό του Όθωμανικού Κράτους.

Τόν παλιό καιρό, στο Άκσεχιρ τής Ανατολής, διευθυντής του εκεί Μεντρεσέ ήταν ένας έμیره από τήν οικογένεια των αρχαίων Χαλιφών του Ισλαμισμού, ένας άγιος άνθρωπος, καθώς λέει η παράδοση.

Ο σοφός έμیره δίδασκε τη θεολογία του Ισλάμ στην άνώτερη τάξη του Μεντρεσέ. Η τάξη αυτή είχε μνητήρες τέσσαρα συσταζόμενα παλληκάρια, πού ήταν τό καμάρι του δασκάλου τους.

Όχι μόνο τούς έδιδασκε τη μουσουλμανική σοφία, μα και τούς έθρεφε μέ τρόπο, θαμτουργό, ως εξής:

Είχε έ έμیرهς ένα καλοθρεμμένο άρνι πού έθωσκε μέσ' στην άπέραντη αύλή του Μεντρεσέ. Ο έμیرهς, όταν υπήρχε έλλειψη από φαί, έπικανε τό άρνι, τόγδερνε, τό περνούσε στη σούβλα, άναθε μέ μέγανη θρακιά μέσ' στην αύλή και... και τά εύκόλως έννοούμενα...

Έκει αφού φηνότανε καλά και γινότανε ροδοκόκκινο και μοσκοβολισμένο, τό φέρνανε πίσω στο Μεντρεσέ έτοιμο για μάσημα.

Ο έμیرهς μαζί μέ τά τέσσαρα παλληκάρια, πού τά είχε σάν παιδιά του, καθόντανε γύρο στο μαγαλόπρεπο σ' όφρά κι' άρχίζανε να τό συγγρίζουνε μέ τά δόντια.

Μόνο είχε μέγανη προσοχή ό καθένας τους—κατά παραγγελία του δασκάλου βέβαια—να μή σπάση, ή

να μή ρίξη κανένα κόκκαλο, έστω και τό παραμικρό.

Αφού χορταίνανε καλά άποτελειώνοντας τό άρνι τό φημένο, οι μαθητάδες συνάζανε μέ προσοχή ένα-ένα δλα τά κόκκαλά του, τά συναρμολογούσανε όπωςδηποτε μέσα στην προδιά και τό τυλίγανε. Τοτερα έ έμیرهς γονάτιζε μπροστά του κι' έκανε τό να μάζει του, να πούμε, διαδίζοντας και τις σχετικές εύχές για τή νεκρανάσταση του ζώου.

Κατόπιν σηκώνότανε θρησικ και μεγαλόφωνα διάταζε μέ στόμφο τό άρνι να σηκωθή και να πάη στη βοσκή.

—Κάλα, για τίλη η νά κι' τι!

Και ό του θχύματος! τό άρνι σηκωνότανε και πελαλούσε στο γρσάδι του Μεντρεσέ.

Αυτό τό θαυματουργό πείραμα έγινε και ξανάγινε πολλές φορές μέ τό ίδιο έκείο άρνι.

Μά μέρα πού έλειπε έξω ό έμیرهς, τά τέσσαρα παλληκάρια άποφασίσανε να δοκιμάσουνε και μόνοι τους τοδασκάλου τό πείραμα.

Πιάσανε λοιπόν και σφάζανε τό άρνι κατά τον τρόπο του έμیره, τό μπήξανε στη σούβλα, τό καλοψήσανε κι' ύστερα καθίσανε και τό καλόφάγανε προσέχοντας τά κόκκαλα και τά λοιπά. Κι' αφού τά τυλίγανε μέσ' στο δέρμα άρχίσανε δλοι μαζί, και καθένας χωριστά, τήν προσευχή τους.

Άλλ' όταν διατάξανε, δλοι μαζί και καθένας χωριστά, τό άρνι να σηκωθή και να πάη στη βοσκή του, έκείνο χαμπταράκι δέν πήρε...

Μπρέ ζανά προσευχές, μπρέ φωνές, μπρέ κακό... τίποτα! Πάει κι' άκόμα πάει.

Δυστυχισμένο άρνι... και πού δυστυχισμένοι οι μαθητάδες του έμیره. Μηνδε φύλλος στον κόρφο τους, πού λένε.

Τέλος ήρθε ό δάσκαλος. Και καταθυμωμένος ρώτησε τούς μνητήδες του:

—Ποιάς έσφαξε τό άρνι;

—Εγώ, δάσκαλε, είπε ένας τρέμοντας.

—Ετσι να σε σφάζουν και σένα, βναλλάχι!... Άμέ ποιάς τόγδαρε;

Του υποδείξανε και τό γδάρτη.

—Ετσι να σε γδάρουνε και σένα! Και ποιάς τόψησε;

—Έλεος, μουδερής έφέντη! φώναξε ό τρίτος.

—Ετσι να ψήσουνε και τήν άφεντιά σου, τον καταράστηκε ό έμیرهς.

Άμέ του λόγου σου, τί έκανες; ρώτησε τον άποδέλοιο.

—Εγώ γελοώσα, άποκρίθηκε μέ άφέλεια ό τέτατος, πού δέν ήταν άλλος παρά ό κατόπι ξακουστός Ναο-

ραντιν Χότζας στα νιάτα του. —Βάι, βάι, βάι! Γελοώσα, μπρέ; και τώρα έσένα τί να σοδ πώ;

Έκείνος πάλι γέλασε.

—Γελοώτε! βρυχήθηκε ό έμیرهς κι' έγινε άφαντος από μπρός τους μέ για πάντα.

Ντροπισμένοι και κατασυντριμμένοι πήσανε τά μάτια τους να φύγουν από κείνη τή χώρα, πού είχε γίνει γνωστό τό εγκλήμα τους.

Στό δρόμο τούς έπιασαν κουρσάροι κι' αφού τούς ληστέψανε και τούς έγδύσανε, πήρε ό καθένας τους από ένα για να τόνε ξεκάνη κατά τό γουστο του. Τόν ένα τον σφάζανε, τον άλλον τον γδάρανε, τον τρίτο τον ψήσανε, όπως τούς είχε καταράσει ό δάσκαλός τους.

Όσοσο ό τέτατος χωρίς να χάρση τήν ευθυμία του έλο γελοώσα, για ό, τι γινότανε.

Οι ληστονες βλέποντας τέτοια παραξενιά τον πήσανε για τρελλό. Κ' έπειδή η μουσουλμανική θρησκεία τούς τρελλούς τούς έχει για θεοφόρητους και όποιος άγγίζει τρελλόν θεωρείται βέβηλος, άφησαν άπειραχτο και έλεύθερο τον Ναοραντιν. Κι' αυτός γόρισε στο χωριό του κι' εκεί έγινε χότζας, δηλαδή δάσκαλος.

Ετσι, τι έκανε, ό, τι έλεγε, δλα προκαλούσαν τό γέλιο. Η κατάρα του έμیره!

Μά και σήμερα ύστερα από τόσα χρόνια δταν άκούμε ή διαδίζουμε τά λόγια του ή τά καμώματά του, δέν μπορούμε να μη γελάσουμε. Η κατάρα του έμیره.

Μ. ΦΙΛΗΝΤΑΣ

ΟΙ ΣΟΦΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΡΩΣΣΙΚΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Στά παλιά χρόνια ζούσε ένας φτωχός άνθρωπος, πού είχε υπερτεήσει είκοσιπέντε δλόκληρα χρόνια στο στρατό, χωρίς να δη ποτέ τό πρόσωπο του Τσάρου.

Όταν ύστερα από τόσα χρόνια γόρισε στον τόπο του, οι πατριώτες του, άρχισαν να τον ρωτούν, πώς είναι ό Τσάρος, κι' άν του είχε ποτέ μιλήσει.

Έκείνος ό κακομοίρης πού δέν τον είχε ούτε άντικρύσει ποτέ του, δέν ήξερε τί να τούς πη, ως που άποφάσισε να τούς πη τήν άλήθεια. Τότε άρχισαν οι χωριανοί του να τον κοροϊδεούν.

—Κοίταξε εκεί, έλεγε ό ένας στον άλλο, να είναι είκοσιπέντε χρόνια στο στρατό και να μη έχη δη ποτέ του τό Τσάρο.

Του είπαν τόσα, ως που θύμωσε κι' αυτός και μέ και δύο, δε χάνει καιρό, πηγαινει στα άνάκτορα και

ζητά να δη τον Τσάρο. Όταν παρουσιάστηκε εμπρός του ό Τσάρος τοδ είπε:

—Τί με θέλεις, καλέ μου άνθρωπε;

—Είκοσι πέντε δλόκληρα χρόνια διηρέτησα τή Μεγαλειότητά Σας και τον τόπο μου, κι' όμως ποτέ δε σάς είχα δει, γι' αυτό ήρθα.

—Νάμαι λοιπόν, κοίταξε με, μέ βρισκεις ώραλο;

—Μάλιστα, Μεγαλειότατε.

—Και τώρα πές μου, για να δω άν είσαι έξυπνος, πού άπόσταση, χωρίζει τή γη απ' τον ουρανό;

—Είναι τόση ακριβώς, πού δταν βροντάει εκεί-πάνω, άκούγεται ως έδω.

—Κι' ή γη πόσο βαθιά είναι;

—Πάνε σαράντα χρόνια πού πέθανε ό παππαός μου, τον έθαψαν κι' από τότε δέν τό ζαναείδε κανεις, αυτό θα πη ότι η γη είναι βαθιά.

Ο Τσάρος, έμα άκουσε αυτές τις άπαντήσεις, διάταζε να τον φυλακίσουν, αφού πρώτα του είπε:

—Πρόσεξε καλά, θα σοδ στείλω τριάντα χήνες και εσύ πρέπει να τούς βγάλεις απ' ένα φτερό στην καθαμιά.

—Καλά.

Τότε ό Τσάρος, κάλεσε τριάντα έμπόρους και τούς έβαλε τις ίδιες έρωτήσεις.

Κανεις δε μπόρεσε να άπαντήση. Τότε ό Τσάρος διάταξε να τούς κλείσουν κι' αυτός στη φυλακή.

Όταν τούς είδε ό στρατιώτης τούς ρώτησε:

—Γιατί σας φυλάκιζαν, καλοί μου άνθρωποι;

—Νά, ό Τσάρος μάρ ρώτησε: Είναι μέγανη ή άπόσταση, απ' τον ουρανό ως τή γη; Κι' ή γη πόσο βαθιά είναι;

Κι' έπειδή δε μπόρεσαμε να του άπαντήσουμε, διάταξε να μάς φυλακίσουν.

—Δώστε μου από χίλια ρούβλια ό καθένας σας και εγώ θα σας πω τί πρέπει να άπαντήσετε.

—Πάρτα, πές μας όμως τί ακριβώς πρέπει να πούμε.

Τότερα από δύο ήμέρες, ό Τσάρος κάλεσε τούς έμπόρους και τούς έβαλε τις ίδιες έρωτήσεις, κι' έπειδή του άπάντησαν σωστά αυτή τή φορά, τούς άφησε έλεύθερους και κάλεσε τό στρατιώτη.

—Έ, πώς τά κατόφερες μέ τις χήνες; τούς έβγαλες κανένα φτερό;

—Και χρυσό μάλιστα, Μεγαλειότατε!

—Τό κατάλαβα εγώ ότι είσαι έξυπνος. Νά, πάρε αυτό τό χρυσό ρολόι να μέ θυμάσαι και πήγαινε έλεύθερα στον τόπο σου.

Ο ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ από MAURICE CHAMPAGNE

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 "Ονειρεύοταν ή δεν ονειρεύοταν; Κι' αυτός ο ίδιος δε γνώριζε.
 Μά το κοριτσάκι δεν άργησε να του δώσει να καταλάβη πως όλα εδω έβλεπε και άκουγε δεν ήταν παρά ή πιό άληθινή πραγματικότητα.
 Καθισμένη επάνω στο κρεβάτι του, πήρε τά δυό του χέρια στα δικά της και άρχισε να του μιλάει και να του εξηγεί όλα εδω είχαν συμβεί, δίχως να τον άφηνει να μιλήσει εκείνος, μήπως τυχόν και κουραστή.
 "Ορθώς κοντά στο κρεβάτι ο γιατρός Ντερίβ την άκουγε χαμογελώντας.
 "Ο Γιάννης έμαθε έτσι ότι το δυστύχημα του έτυχε ακριβώς την ώρα που ο γιατρός γύριζε με το άμάκι στη βίλλα του φίλου του του πλοίαρχου Φουρβιέρ όπου είχε πάει για να περάσει το καλοκαίρι του. "Ο κύριος Ντερίβ είχε σηκώσει εδθός τον μικρόν πληγωμένο και τον είχε μεταφέρει άμέσως στο σπίτι του πατέρα της

Σούζης, ώσπου να μάθουν ποιός είναι και που κατοικούσε.
 Μά το κοριτσάκι κι' ο πατέρας του άναγνώρισαν στη στιγμή, βλέποντας τόσο θερμά να κρατήσουν το μικρό μωτσο στη βίλλα ώσπου να γίνει έντελώς καλά, ώστε από συμπόνια για το ίδιο το παιδί και για να μη χαλάσει το χατήρι της κόρης του, ο πατέρας της Σούζης κράτησε το Γιαννάκη σπίτι του.
 Την ίδια νύχτα εκδηλώθηκε στο μικρό τραυματία ένας δυνατός έγκεφαλικός πυρετός και μία βδομάδα ολόκληρη ο γιατρός Ντερίβ τον περιποιήθηκε μ' αξιοθαύμαστη άφοσίωση δίχως να φεύγει ούτε στιγμή άπ' το κεφάλι του, παρά μονάχα τις ώρες

ΠΑΙΔΙΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Μικρή Φιλανδή χωριατοπούλα

που ήταν άπαραίτητο ν' άναπαυθή κι' αυτός λιγάκι.
 Σ' άλλους ανθρώπους ξένους, ή άφοσίωση αυτή του γιατρού σ' ένα φτωχόπαιδο που μόλις το έγνωριζε, θα φαινόταν περιεργή και άνεξήγητη. Μά για τον κύριο Φουρβιέρ και για την κόρη του δεν είχε τίποτε το παράξενο.
 Λίγα χρόνια προητέρα ο γιατρός Ντερίβ καθώς έγύριζε από το Βαλπαράϊζο στη Γαλλία, μαζί με τη γυναίκα και το αγοράκι του, είχε τη φοβερή άτυχία να χάσει και τά δυό του αγαπημένα πλάσματα στο ναυάγιο του υπερωκεανείου που τους έφερε στη πατρίδα.
 "Ο Γιαννάκης είχε επάνω κάτω την ίδια ηλικία με το γιό του δύστυχου πατέρα, ήταν λοιπόν πολύ φυσικό ο γιατρός να τον φροντίσει με ιδιαίτερη στοργή και να προσπαθή με κάθε τρόπο να τον σώσει από το θάνατο.
 "Η άφοσίωσή του στο τέλος άναμαίφθηκε.
 Μία βδομάδα ύστερα άπ' το δυστύχημα ο Γιαννάκης βρισκόταν εκτός κινδύνου και έμπαινε στην άνάρρωση.
 "Όταν τά έμαθε όλα αυτά ο μικρός μωτσοσ κατασυγκινημένος άπλωσε τά χέρια του στον αγαθό γιατρό και τον παρακάλεσε να του επιτρέψει να τον άγκαλιάσει. "Ο καλός γιατρός το δέχθηκε με μεγάλη ευχαρίστηση και άγκάλιασε κι' αυτός και φίλησε το παιδί μ' όλη του την καρδιά. Ποτέ ως τότε ο άμοιρος Γιαννάκης δεν είχε γνωρίσει παρόμοια χάδια.
 "Υστερα ήρθε ή σειρά της Σούζης, που βλέποντας το φίλο της εύτυχισμένον γελούσε και χτυπούσε τά χέρια της από χαρά.
 "Η εύτυχία όμως του Γιάννη ήταν ακόμη μεγαλύτερη γιατί ή Σούζη σ' όλη της την όμιλία δε του άνέφερε ούτε μία φορά το όνομα του θείου του. Κι' όχι μονάχα αυτό, αλλά και κανένας δε τον ρώτησε πως και για ποιό λόγο είχε βρεθεί νύχτα, μονάχος του στο δρόμο, τόσο μακριά άπ' το χωριό του.
 Για το καλό του μικρού τους προστατευμένον, ούτε ο κύριος Φουρβιέρ ούτε ο γιατρός Ντερίβ είχαν κρίνει σκόπιμο να είδοποιήσουν το θείο του.
 Αυτό τουλάχιστον φαντάστηκε ο Γιάννης. Κι' έφ' όσον οι άλλοι δε του έκαναν συζήτηση, ακόμη λιγώτερο σκέφθηκε να κάνει αυτός, κι' άφείθηκε στην απόλυτη άπόλαυση της τωρινής του εύτυχίας.
 "Όλο εκείνο το πρωινό ο γιατρός και ή Σούζη έμειναν μαζί του και του

έκαναν συντροφιά. Το κοριτσάκι είχε το κέντημά του και όποτε ο Γιαννάκης έκλεινε τά μάτια του κουρασμένος πετούσε καμιά βελονιά. "Ο γιατρός είχε ένα ώρακι εικονογραφημένο βιβλίο με παραμύθια, και όταν τον έβλεπε εδιδόθετον του έδειχνε τις εικόνες ή του διάβαζε κανένα παραμύθιακι.
 Μία στιγμή μάλιστα ή Σούζη του έκανε και μία μικρή έκπληξη. Καθώς είπε ότι ήθελε να ξέρη αν ή άρρώστια τον είχε αλλάξει, ή μικρούλα έπρεξε και του έφερε ένα καθρέφτη για να κοιταχτεί.
 "Ο Γιάννης είχε ξαναδεί αρκετές φορές τον εαυτό του σε καθρέφτη, μά ποτέ του δεν είχε δώσει μεγάλη προσοχή. Τούτη τη φορά ωστόσο ή έκπληξή του ήταν μεγάλη και μάλιστα μπορεί κανείς να πη χωρίς υπερβολή πως στην άρχή δε μπόρεσε ν' άναγνωρίσει ο ίδιος τον εαυτό του.
 Οι καθρέφτες των καταστημάτων όπου κοιταγόταν μηχανικά όποτε περνούσε από τους δρόμους του Τρεπόρ, του έδειχναν την εικόνα ενός κακοντυμένου μάγκα, άτημέλητου, με μαλλιά άχτένιστα, με πρόσωπο και χέρια άπλυτα. "Η τωρινή όμως εικόνα ήταν ολόετα διαφορετική. Στο γυαλί του καθρέφτη έβλεπε ένα συμπαθητικό αγοράκι, καλοκτενισμένο, περιποιημένο, με το πρόσωπο ολόκαθαρο και τον λαιμό πλυμένο, ντυμένο μ' ένα κατάλευκο νυκτικό.
 Κι' ο ίδιος ο Μαθιός Μπρινιόν θα δίσταζε την πρώτη στιγμή ν' άναγνωρίσει τον άνεψιό του, όταν θάντιρυζε το αγοράκι αυτό, που φαινόταν βέβαια κάπως άδυνατισμένο άπ' την άρρώστια, μά που για την ώρα έμοιαζε περισσότερο με πλουσιόπαιδο, παρά με χαμίνι του λιμανιού.
 Την περικήρηση αυτή την έκανε κι' ή Σούζη και τού το είπε. "Ο Γιαννάκης γέλασε κι' ένοιωσε κάπως κολακευμένο τον εαυτό του μ' αυτό το κομπλιμέντο.
 Κατά το μεσημέρι γύρισε και ο πατέρας της Σούζης που είχε πάει στην πόλη για μερικά φώνια. Άνέθηκε άμέσως στην κάμαρα του άρρώστου και έδειξε μεγάλη χαρά που τον έβλεπε. Ότε αυτός όμως δεν

τουόκανε καθόλου λόγο για το Μαθιό Μπρινιόν κι' ή εύτυχία του Γιάννη ήταν άπεριόγραπτη.
 Μ' όλο που το παιδί ένοιωθε έντελώς καλά τον εαυτό του, πέρασαν δυό μέρες προτού να του επιτρέψει ο γιατρός να σηκωθεί άπ' το κρεβάτι του. Και όταν δόθηκε επιτέλους ή άδεια, τον πήραν και τον κατέβασαν στο περιβόλι κι' εκεί τον ξάπλωσαν σε μία πολυθρόνα με μεγάλα και μαλακά μαξιλάρια.
 Στο περιβόλι κάτω βρισκόταν και μία νέκ που ή Σούζη τη σύστησε άμέσως στον μικρό της φίλο. "Ήταν

«Πίσω από τον γιατρό Ντερίβ είδε μία μορφή πολύ γνωστή του...»

ή δασκάλισά της, ή δεσποινίς Λουίζα, μία χαριτωμένη κοπέλλα ως εικοσιπέντε έτών, που καθόταν κι' αυτή στη βίλλα κι' έκανε όλα τά μαθήματα στη μικρή άνάπηρη.
 "Ο κυριός ήταν έξοχος και οι ήμέρες που άκολούθησαν πέρασαν σαν ένα μαγευτικό όνειρο για τον Γιαννάκη.
 "Υστερα από το πρωινό πρόγευμα που έπαιρναν όλοι μαζί στη μεγάλη τραπεζαρία, όπου ο Γιαννάκης καθόταν άνήμεσα στη Σούζη και στον γιατρό Ντερίβ, κατέβαιναν μεγάλοι και μικροί στο περιβόλι. "Η

Σούζη έκανε μία ώρα μάθημα με τη δασκάλισά της, ενώ ο Γιαννάκης καθισμένος κοντά τους προσπαθούσε να καταλάβη τίποτε άπ' αυτά που λέγανε, αλλά δεν το κατόρθωνε παρά όλη την προσοχή που έβαζε.
 Αδύτη ήταν ή μόνη του λύπη:
 Να διαβάσει, να γράφει, να μαθαίνει καινούργια πράγματα όπως ή μικρή του φίλη, άχ, πόσο θα το ήθελε αυτό!
 Βλέποντας την τόσο μεγάλη επιθυμία του ή Σούζη προθυμοποιήθηκε να το άρχισι να μάθει να διαβάσει και να γράφει, μά ο γιατρός δεν την άφησε. "Η άρρώστια του Γιάννη, είπε, του άπαγόρευε για ένα διάστημα τουλάχιστον, κάθε διανοητική εργασία.
 Μόλις το παιδί μπόρεσε να περπατήσει ελεύθερα ο γιατρός σύστησε να κάνει μαζί με την Σούζη και με τη γκουβερνάντα της πολύωρους περιπάτους στο πάρκο.
 "Α, τί ώραιές οι μέρες εκείνες που πέρασαν με παιχνίδια, με τρεχάματα στο πράσινο γρασίδι, με τρελλά γέλια, χωρίς τον φόβο του ξύλου και της γκρίνιας. "Άχ, τί εύτυχισμένος που ήταν ο Γιαννάκης εκείνο τον καιρό.
 Γύρω του δεν έβλεπε παρά αγάπη, συμπάθεια, καλοσύνη.
 "Η Σούζη που πρώτα ήταν τόσο μελαγχολική, φαινόταν πως είχε ξαναβρεί κοντά του την ξενοιασιά και την εύθυμία της ηλικίας της.
 Και ο κύριος Φουρβιέρ εύτυχισμένος γι' αυτή τη μεταβολή, έδειχνε με τις ιδιαίτερες περιποιήσεις του και τις τρυφερές του φροντίδες, όλη την εύγνωμοσύνη που αισθανόταν για τον μικρόν όρφανό.
 "Ός κι' αυτή ακόμη ή δεσποινίς Λουίζα, ή δασκάλισσα, τον χείδευε και τον περιποιόταν.
 Κατά το διάστημα που ο Γιαννάκης έμεινε στην έπαυλή ή κύριος Φουρβιέρ πληροφορήθηκε από τον ίδιο πως σε λίγους μήνες θα γίνονταν δεκατριών χρονών και πως είχε γεννηθεί στην Βρετανία κοντά στο Παμπόλ, σύμφωνα με τά λεγόμενα του θείου του. Τό άικογενειακό του όνομα δεν τό θυμόταν πιά, ή έφερε όμως ότι δεν τον έλεγαν Μπρινιόν όπως τον θείο του, γιατί συγγένευε με τον γέρο ναυτικό από την μεριά της μητέρας του, που πεθαίνοντας, τον είχε παραδώσει

μωρό παιδάκι δυό χρονών, στά χέ- ρια του μοναδικού συγγενή της.

Ο μικρός μούτσος δεν γνώριζε λοιπόν παρά μονάχα τὸ μικρὸ του δνομα καὶ τὸ παρατσούκλι πὸν τοῦ εἶχαν κολλήσει οἱ ναύτες τῆς «Χε λιδόνας» θέλοντας νὰ τὸν εἰρωνευ- θοῦν γιὰ τὸν κακὸ καὶ δύστροπο χα- ρακτῆρα του. Τὸ παρατσούκλι αὐτὸ τὸ ξέρουμε. Τὸν εἶχαν βγάλει: Γιάν- νης ὁ Εἰρηγνικός.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΣ

ΑΘΗΝΑ·ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΣΤΟ «Σχολεῖό μας», τὸ μα- θητικὸ περιοδικὸ τοῦ παρ- θεναγωγείου τῆς κ. Μίνας Ἀηθονοπούλου, πὸν σὲς τὸ παρουσίασα τὴν ἄλλη φορὰ, βρί- σκω κι' ἐν ἄρθρῳ γιὰ τοὺς διαγω- νισμοὺς. Εἶναι γραμμένο ἀπὸ ἕνα πολὺ ἔξυπνο καὶ παρατηρητικὸ κο- ρίτσι—τὴν Ἐλένη Μπανάτου, μα- θήτρια τῆς Ε' Γυμνασίου—καὶ δίνει μιά πιστὴ εἰκόνα τῆς ψυχολογίας τῶν μαθητῶν κατὰ τὴ «φριχτὴ αὐτὴ περίοδο» τῶν σχολικῶν διαγωνισμῶν, ὅταν εἶναι «κάθε τάξη καὶ καίμωδ, κάθε κορίτσι κι' ἀναστεναγμός». Ἀνάμεσα στ' ἄλλα, παρατηρεῖ ὅτι «τὰ δόλια παιδιὰ γίνονται καὶ προ- ληπτικὰ σὰ γριές». Μὲ τὴν ἴδια πεν- νίτσα, π: χ., πὸν ἔγραψαν τὸ πρῶ- το μᾶθημα κι' ἐπέτυχαν, ἐννοοῦν νὰ γράψουν κι' ἄλλα τὰ ἄλλα. Νομίζουν πὸς ἂν τὴν ἀλλάξουν, θάποτύχουν. Κι' ἐξακολουθοῦν νὰ τὴ μεταχειρί- ζονται κι' ἂν ἀκόμα μελινῆ «κου- τση», χωρὶς νὰ τὰ νοιάζῃ πὸν ὁ κα- θηγητὴς θὰ στραβωθῇ γιὰ νὰ διορ- θώσῃ τὰ διδάκτατα ἐκεῖνα γραπτά. Ἀ- πεναντίας, ἂν στὸ πρῶτο μᾶθημα δὲν γράψουν τόσο καλὰ, ἀμέσως πεταῦν τὴν πενήντσα στὴ σῆμα, «νὰ κατῆ, νὰ λυώσῃ, νὰ μὴ μελινῆ οὔτε ἔχνος τῆς».

Μερικῶν ὁ γιὰ κῆς καταντᾷ μαῦρος, γιὰτὶ ἐπιμένουν νὰ φοροῦν τὸν ἴδιο ὄσο βαστοῦν οἱ διαγωνισμοί, μὲ τὸ φόβο πὸς ἂν τὸν ἀλλάξουν, «τὸ γού- ρι θὰ κῆμῃ φτερά». Ἄλλα κορίτσια μεταβάλλουν τὴν κόλλα τοῦ διαγω- νισμοῦ σὲ... νεκροκτεπιο, ἀπὸ τοὺς σταυροὺς πὸν κῆνουν γιὰ γούρι, καὶ καμμιά φορὰ «πὸ πολλοὶ εἶναι οἱ σταυροὶ ἀπὸ τὰ γράμματα». Ἀν, πρὶν ἀρχίσῃ ὁ διαγωνισμός, γκαρίζῃ ἕνας γάϊδαρος, τὸ κορίτσι τὸ θεωρεῖ «καλὸν οἰωνό». Ἀν ἡ καμπάνα τοῦ μεσημεριοῦ χτυπήσῃ θλιβερά, οἱ δια- γωνισμοὶ τοῦ ἀπογεύματος «θὰ πᾶνε

κατὰ διαδέλλου». Μερικὰ κορίτσια δὲν ράβουν οὔτε τὰ σχίσματα πὸν γί- νονται τυχαῖα στά ρούχα τους, γιὰτὶ κι' αὐτὰ ἀκόμη τὰ θεωροῦν γουρλί- δικα. Κι' ἄλλα ἔχουν γεμάτες τὶς τσέπες τοὺς εἰκονίτσες, φυλαχτᾶ, πόρτ-μπονέρ, πὸν θὰ τὰ βοηθήσουν γιὰ νὰ γράψουν καλὰ.

Αὐτὰ ἄλα μαρτυροῦν πὸσο συγι- νοῦν κι' ἀναστατώνουν τὰ καίμενα τὰ κορίτσια οἱ διαγωνισμοί, καὶ τί ψυχικὴ τρικυμία ἔχουν ὄλες ἐκεῖνες τὶς κρίσιμες ἡμέρες. Πολὺ φυσικὸ, ἀφοῦ ἀπὸ τὴν ἐπιτυχία στοὺς διαγω- νισμοὺς ἐξαρτῶνται οἱ καλοὶ βαθμοί, κι' ἀπὸ τοὺς καλοὺς βαθμοὺς τόσα ἄλλα καλὰ πράγματα... Ἀλλὰ οὔ- τε τὰ «προληπτικὰ» πὸν ἀραδιάζει ἡ Ἐλένη Μπανάτου δὲ μοῦ φαίνου- νται παράξενα ἢ ἀπίστευτα. Γιὰτὶ ξέρω πὸς καὶ μεγάλοι ἄνθρωποι, σοβαροί, γραμματισμένοι, ἔχουν τέτοιες προ- λήψεις καὶ, σὲ πολλὲς περιστάσεις, κάνουν τὰ ἴδια γελοῖα πὸν κάνουν κι' οἱ μαθητῆρες στοὺς διαγωνισμοὺς Διηγούνηται π. χ. γιὰ ἕναν πολὺ γνω- στὸ κύριο, πὸν τοῦ ἄρεσε νὰ πηγαί- νῃ στὴ Δέσχη καὶ νὰ παίξῃ τυχερὰ παιχνίδια, πὸς ἕνα δλάκερο χειμῶνα φοροῦσε τὸ ἴδιο λιγὸ πανταλόνι καὶ τουρτουρίζε ἀπὸ τὸ κρύο, γιὰτὶ μ' αὐτὸ εἶχε κερδίσει τὴν πρῶτῃ φορὰ καὶ τὸ θεώρησε γούρι. Ἀπαράλλα- χτα δηλαδὴ σὴν τὴ μαθήτρια πὸν δὲν ἀλλάζε γιὰκὰ ὄσο διακοῦσαν οἱ διαγωνισμοί.

Ἀλήθεια, οἱ πὸν προληπτικοὶ ἂν- θρωποι τοῦ κόσμου εἶναι ὄσοι παί- ζουν τυχερὰ παιχνίδια. Ἔτσι κι' αὐ- τοὶ ἔχουν γεμάτες τὶς τσέπες τους «φυλαχτᾶ»—ἀρκουδέκια, γουρουνά- κια, μπεμπεδάκια, χρυσὰ δεκατριά- ρια καὶ καθεξῆς—καὶ δὲν εἶναι πρό- σωπο ἢ πρᾶγμα πὸν νὰ μὴ τὸ θεω- ροῦν σὲ παιχνίδι ἢ γουρλίδικο ἢ γουρσοῦζικο. Ἀλλὰ καὶ πολλοὶ ἄλ- λοι ἄνθρωποι, ἂν καὶ δὲν παίζουν κα- θόλου τυχερὰ παιχνίδια, εἶναι τὸ ἴ- διο προληπτικοί. Ὅταν πρόκειται ν' ἀρχίσουν ἢ νὰ ἐπιχειρήσουν κάτι τί, θὰ ρωτήσουν πρῶτα ἕνα ὀποιοδῆπο- τε μαντεῖο: Θὰ μαδῆσουν μιά μαρ- γαρίτσα; θ' ἀνοίξουν στὴν τύχη ἕνα βιβλίο γιὰ νὰ ἴδουν ἂν ἡ πρώτη λέ- ξη ἀρχίξῃ ἀπὸ σύμφωνο ἢ ἀπὸ φω- νῆν; θὰ μετρήσουν τὰ γράμματα μιάς ἐπιγραφῆς νὰ ἴδουν ἂν εἶναι μονὰ ἢ ζυγὰ; θὰ ψάξουν τὸν ἡμεροδείκτη νὰ ἴδουν ἂν μιά ὁρισμένη ἡμέρα ἔχει ἀριθμὸ κῆκτινο ἢ μαῦρο. Ἀν βγοῦν γιὰ δουλεῖα κι' ἀπκντήσουν ἱερωμένο —τί πρόληψη!—εἶναι βέβαια πὸς ἢ δουλεῖα θάποτύχουν καὶ πρέπει νὰ γυρίσουν πίσω. Τὸ ἴδιο ἂν τύχῃ νὰ φορέσουν μιά κάλτσα ἀπ' τὴν ἀνά-

ποδῆ. Γνωρίζω ἕνα πολὺ σοβαρὸ κύ- ριο πὸν δὲν κῆδει τὰ νύχια του παρὰ κάθε Δευτέρα, γιὰτὶ ἡ γιανιὰ του τοῦ ἔλεγε «τὴ Δευτέρα ξενυχίσου, γιὰ νὰ σκάσουν οἱ ἐχθροὶ σου». Κι' εἰ- ναι γνωστὸ πὸς δὲν ὑπάρχει σχεδὸν ἄνθρωπος στὸν κόσμο πὸν νὰ μὴ θεω- ρῇ ἐπικίνδυνο νὰρχίσῃ κάτι τὴν Τρί- τη ἢ στὶς δεκατρεῖς τοῦ μηνός. Ὁ «Ποπολάρος» μου, ἂν καὶ πρωτο- παίχτηκε Τρίτη, εἶχε μιά πολὺ με- γάλῃ ἐπιτυχία. Καὶ δέκα τουλάχιστο φίλοι, κείνο τὸ βράδυ, μοῦ εἶπαν: «Ἔ, σὲ ἔξῃς δὲν πρέπει νὰ θεωρῆς τὴν Τρίτη ἀποφράδα.—Καὶ πὸν τὸ ξέρετέ πὸς τὴ θεωροῦσα; τοὺς ἔ- λεγα.—Ἔ, μὰ ὄλος ὁ κόσμος! Γιὰτὶ ἐοῦ θάκανες ἐξείρεση;».

Ἔῃχαν δίκια! Κι' ἐγὼ, ἀπὸ μέσα μου, τὴν Τρίτη τὴ θεωροῦσα ἀπο- φράδα κι' ἴσως, μ' ἔλη τὴν τριτά- τη ἐκείνη ἐπιτυχία, τὴ θεωρῶ ἀ- κόμα. Κάθε ἄνθρωπος ἔχει τὶς προ- λήψεις του, κι' ἐγὼ ἔχω τὶς δικές μου, καὶ μάλιστα πολλὰς... Τὸ πὸν παράξενο εἶναι ὅτι οἱ περισσότεροὶ τὶς ἔχουν χωρὶς καὶ νὰ τίς πιστεύουν! Μὰ ποῖος, ἀλήθεια, μπορεῖ νὰ πε- στεῖ γιὰτὶ βάρους, πὸς ἄμα ἀναπο- δογυριστῇ σὲ τραπέζι ἕνα ποτήρι μὲ κρασί ἢ ἢ ἀλατιέρα, θὰ γίνῃ σὲ σπῆ- τι σύγχυση; Κι' ὄμως, ὅταν συμβῆ- νῃ κάτι τέτοιο, καθένας, χωρὶς νὰ θέλῃ, ἀνησυχεῖ. Τὸ ἴδιο κι' ὅταν ἀ- παντᾷ ἱερωμένο σὲ δρόμο. Μπορεῖ ποτὴ νὰ βρῖσκῃ μιά λογικὴ σχέση ἀνάμεσα σὲ τυχαῖο αὐτὸ συναπάν- τημα καὶ στὴ δουλειὰ πὸν πᾶει νὰ κῆμῃ; Κι' ὄμως, μιά στιγμὴ, ἀπὸ μέσα του θάνησυχίση.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι οἱ προλήψεις στὴν ψυχῇ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι πολὺ ἀρχαιότερες ἀπὸ τὸ φωτισμὸ του. Τοῦ ριζώθηκαν δηλαδὴ σὲ μιά ἐπο- χὴ πὸν δὲν μπορούσε ἀκόμα νὰ βλέ- πῃ τὸν κόσμο ὅπως εἶναι καὶ νὰ σκέ- πτῃται λογικά, σωστά, θετικά. Τὶ τὰ θέλετε ὄμως! Ἄνθρωπος πὸν δὲν ἔχει καμμιά πρόληψη, πὸν δὲν θὰ θεωροῦσε ποτὴ τίποτα γουρλίδικο καὶ τίποτα γουρσοῦζικο, θάταν ἕνας ψυ- χρὸς κι' ἀναίσθητος ἄνθρωπος, ἕνα «ζῶο λογικόν», πὸν δὲν θὰ μὸς ἄρε- σε καθόλου! Στὶς μαθητῆρες αὐτὰς, πὸν δὲν ἀλλάζουν πενήντσα ἢ γιὰκὰ στοὺς διαγωνισμοὺς, ἐγὼ θάλεγα: Παιδιὰ μου, κᾶντ' ἐλευθέρῃ τὰ μα- γικά σας καὶ τὰ γούρια σας. Ἔχουν κι' αὐτὰ τὸ γούστο τους καὶ δὲν βλά- πτουν κανένα. Φτάνει μόνον νὰ μὴν τὰ πιστεύετε...
Σὰς ἀποτάξομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΣΕΒΑΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΤΟΝ ΑΔΕΛΦΟ ΜΟΥ

Εἶναι χρόνια πολλὰ περασμένα ἀπὸ [τότες] ποῦ μᾶς ἀφήκες μοναχός, γλωπὸ ἀγ- [γελοῦδι,] κι' ὄμως ἡ θύμησις ἢ γλυκειὰ σου στὴν [καρδιά μας] χύνει εὐσουλές, ὡσάν μωρημένο λουλοῦδι.

Μᾶς παρότρυνες μόνους. Ἡ μαμά [στὴν κολυθρόνα] καθισμένη, ὄλοένα μόνον ἐσένα θυμάται: σὲ λόγια τρυφερὰ τῆς σαλεύουν τὰ [χειρὶ...] καὶ ψιθυρίζοντας τ' ὄνομά σου κοιμᾷ- [ται].

Καὶ τοῦ πατέρα μας, ἀδερφοῦλη, τὰ [μαῖον] μαλλιά, κι' αὐτὰ ἀλαφρὰ τριγύρω ἔ- [χουν ἀσπρίσει.] μόνον τῆς ἀδερφοῦλας μας τ' ἄθωο τὸ [βλέμμα] δὲν τῆσι θολᾶσει ἀκόμα ὡς τώρα ἢ [θλίψη;] Φρανσῖνα

ΜΟΝΑΧΟ ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΑ

Στὴν ἀκρὴ τοῦ δρόμου μὲ τὶς ψηλὲς λεῦκες καὶ τὰ φουντωτὰ πλατάνια εἶ- ναι ἕνα σπίτι.

Θὰ νόμισες πὸς ἡ ὄμορφη μορφή μᾶς κόρης θάβγαίνει σ' ἕνα τὸν παρὰ- φθορὴ ἢ πὸς ἕνα μικρὸ παιδάκι μὲ τὰ γέλια του καὶ τὰ χαρούμενα τρεχάμα- τὰ του θὰ τοῦδινε πὸν πολλὴ ζῶη.

Μὰ τίποτα ἀπ' αὐτὰ δὲν γίνεται. Ἀπόμωρα ἀπ' τὸ χωριό, ἔρημο καὶ λησμονημένο βρίσκειται, χωρὶς κανεὶ: νὰ νοιάζεται γι' αὐτὸ καὶ νὰ περι- ποιεῖται τὸν κῆπο του πὸν εἶται γέμι- σε καὶ ἀγοιόχορτα.

Καὶ καθὼς εἶναι κτηνιασμένο ἀπ' τὸν καιρὸ καὶ τὴν ὄρασι καὶ ραγι- σμένοι οἱ τοῖχοι του, μοιάζει μὲ τ' ἀ- γαθὸ πρόσωπο μᾶς γρουῦλας πὸν ἔσου- χα προσμένει τὸ θάνατο.

Τὰ σούρουπα ὁ ἥλιος γέρνοντας στὴ δόση δίνει σὲ μεγάλα δέντρα πὸν τὸ περιστοιχίζουν σκιάς πέλωρες μαγεμ- μένες, ζωϊκές, πὸν τὸ σκιάζουν καὶ τὸ κάνουν νὰ φαντάζει πὸν μόνον κι' ἔ- ρημο στὴ ζῶη.

Μὰ κι' ἂν εἶναι λησμονημένο ἀπ' τὸν κόσμο τὸ γέρικο σπίτι, κι' ἂν ἔχει τὰ παράθυρά του κλειστά, ἔχει ὄμως μιά συντροφιά πιστὴ. Τὸν μισὸ πὸν ὄσο πᾶει καὶ φουντώνει καὶ θεριβεῖ, σκεπάζει στέγη καὶ παράθυρα καὶ μὲ τὸ δροσερὸ του φύλλωμα προσπαθεῖ νὰ κρύψῃ τὶς ριζίδες ἀπ' τὴ γέρινη ὀ- ψη του.

Κι' ἔχει ἀκόμα τὰ χελιδόνια φίλους πὸν κάθε ἀνοιχτὴ ἔρχονται καὶ βρίζουν προσεσῖα* κᾶτω ἀπ' τὴ στέγη του, κι' ὄλα τ' ἄλλα πουλιὰ καὶ πεταλού- δες πὸν ἀφοβαῖ φιλιάζουν καὶ πετοῦν στὸν κῆπο του μακριὰ ἀπ' τοὺς ἀνθρώ- πους καὶ τὴ ζῶη τοῦ χωριοῦ.

Ἔτσι ἔσουχο, μ' αὐτὴ τὴν πιστὴ συν- τροφιὰ, τὸ χειμῶνα ὑπομένει θαρρετὰ τὶς προχὲς καὶ τὰ χιόνια, καὶ τὸ καλο- καιρὶ λιὰζεται χαρούμενα κᾶτω ἀπ' τὶς ζεστὰς ἀκτίνες τοῦ ἡλιοῦ, ἔξω ἀπ' τὸ

χωριό, στὴν ἀκρὴ τοῦ ἔρημου δρόμου μὲ τὶς ψηλὲς λεῦκες καὶ τὰ φουντωτὰ πλατάνια.

Τρελλὴ Ζαννὲν

ΔΥΟ ΠΑΙΔΑΚΙΑ

*Εμπνευσμένο ἀπὸ μιά εἰκονίτσα τῆς «Διαπάλασος»

Δυὸ παιδάκια κάθονται ἡσυχα-ἡσυ- χα καὶ διαβάζουν προσεκτικὰ ἕνα ὀ- ραιοτάτο βιβλίο. Τὸ ἕνα εἶναι κοριτσά- κι. Τὰ μαλλιάκι του μοιάζουν μὲ χρυ- σὴ κυματιστὴ θάλασσα μὲ μπουκλωτὰ στὴν ἀκρὴ κυματάκια. Τὰ ματάκια του εἶναι χαμηλωμένα μέσα σὲ βιβλίο κι' εἶται δὲν μικρὸ νὰ δῶ τί χρώμα ἔχουν, τὰ φαντάζομαι ὄμως σὰ δυὸ ζαφειρέ- νια ἀστέρια. πὸν θὰ σὲ σαστίζουν ὄ- ταν σὲ κοιτᾶνε μὲ τὴν παιδικὴ κι' ἄθωα τους περιεργεία. Δυὸ μπουμπο- κάκια ὀλόδροσα, πὸν θὰ περιμένουν γιὰ πολὺ ἀκόμα ν' ἀνοίξουν εἶναι τὰ μάγουλά του καὶ δυὸ ὄμορα κερᾶσια τὰ χελιάκια του. Στὸ λοιπὸ ἔχει κρη- ματισμένο ἕνα κομπολόι, πὸν τὸ ἴδιο χρώμα μὲ τὰ χελιά του καὶ κᾶντῃ δ- πᾶνω στ' ἀνοιχτογάλαζο φορηματάκι του, τὸ ὄσο χαριτωμένο ραμμένο ἀπ' τὴ μαμά του.

Τὸ ἄλλο εἶναι ἀγοράκι, ἐλαφρὸ με- λαχροινὸ μὲ καστανὰ καὶ μὸλις σγου- ρὰ μαλλιάκια. Τὰ σκοῦρα μπλὲ ρουχά- κια του εἶναι μιά ὄραϊα ἀντίθεση μὲ τὰ δροσερὰ κι' ἀφράτα μάγουλά του.

Τ' ἀγοράκι αὐτὸ στέκεται ὀρθὸ κον- τὰ σὲ κοριτσάκι—πὸν καὶ καθιστὸ καὶ κρατεῖ σὲ γόνάτα του τὸ βιβλίο— λίγο σκυρμένο, ἀκουμπώντας μ' ἀφέ- λεια τὸ κεφαλάκι του σὲ τὸ κοριτσιό, ὡστε νὰ ἐνώνεται ἢ καστανὴ καὶ ἡ ξανθὴ θάλασσα τῶν μαλλίων τους! Εἶ- ναι καὶ τὰ δυὸ βυθισμένα σὲ διάβα- σμα κι' ὀρισμένως κᾶτι ὄραϊο κι' εὐ- χάριστο διαβάζουν, ἀφοῦ σὲ τὸ πρόσω- πὸ τους ἀντίχει τὸ ξένοιαστο παιδικὸ χαμόγελο τῆς εὐτυχίας. Σ' αὐτὸ ὄμως δὲν ἀμυβᾶλλω καθόλου, κι' εἶται θὰ κᾶντε τὸ ἴδιο, ἀκριβὴ νὰ ὀξετε μιά ματιὰ στὸν τίτλο τοῦ βιβλίου πὸν τό- σο τᾶχι ἀποροφῶσι: «Διαπάλασις τῶν Παίδων».

Ἐλπίζουσα Ἐλλάς

ΑΛΛΑΓΗ

Κοντεύει κᾶτι τὸ καλοκαιρὶ. Εἶναι Ἰούνιος κι' ἀκόμα βρέχει, μὰ δὲν μπο- ρεῖ θάρθῃ κᾶτι τὸ καλοκαιρὶ, θὰ πᾶμε καὶ κᾶτι σ' ἄλλῃ ἐξοχῇ. Νὰ μὴ ἕνα κα- λὸ, ἄμα δὲν ἔχεις ἐξοχὴ δικὴ σου; γυρί- ζεις κι' ἀλλάζεις. Πόσο «σπίτια μας» θυ- μοῦμαι σὲ πόσες ἐξοχὰς! Τὶ ποικιλία! Δυὸ-τρεις μῆνες, κι' ὄμως ζῶη ὀλόκληρη, γιὰτὶ τὸ καλοκαιρὶ μᾶς γίνεται πὸν αἰ- σθαντικὴ ἢ ζῶη ἴσως γιὰτὶ εἶναι ὄλο φῶς καὶ ἀέρα καὶ τὰ περασμένα χρό- νια γιὰ μᾶς ἴταν καὶ χαρὰ...

Τώρα ἔξωθῃ ὄλα τὰ παιδιὰ «σπίτια μας», γιὰτὶ μὲ πονοῦν καὶ μοῦ θυμί- ζουν πὸς ἴταν πάντα κι' ἐκεῖνος μέ- σα, ὄλος χαρὰ καὶ ζῶη, ἡλιοκαμένος, μὲ τὰ μαρτάκια γυνὰ καὶ μὲ τὴν ὀ- μορφὴν κατασπῆ μὸλοκα ὄσαν μπρούτζι- νος Ἐρημῆς.

Τώρα θυμοῦμαι τὸ τελευταῖο «σπί- τιακι μας», πὸν δυὸ χρόνια μᾶς ἔδωσε τὴ γαλήνη καὶ τὴ δροσιὰ στὴν πλα-

γιά τοῦ βουνοῦ. Ἀλήθεια «σπίτιακι», ὄσαν κοινολίτσιο, τὸ θυμοῦμαι καὶ χα- μογελῶ μὸλις τὸ βράδυ μᾶς ἐπαιρνε ὄλους, ἄλλους δίπλα κι' ἄλλους ὀλοφ- θους. Ὅμως τί θεῖ! ὄλο τὸ χωριὸ ἀ- πέναντι καὶ τὸ Κάστρο. Τὸ βράδυ ὄσαν ἀναβᾶν τὰ λίγα φῶτα τοῦ χωριοῦ, καὶ σκοτεινιάζαν οἱ παταμοὶ στὴ μέση, μοῦ φαίνεσαι ὄσαν νᾶμουν ἀραγμένη μέσα σὲ βαπόρι, κι' ἴταν στὴ μέση θάλασσα κι' ἀπέναντι μιά ἄγνωστὴ πολιτεία...

Καὶ μόνον ὄσαν γλυκοχάραζε ἡ αὐγὴ, ξυπνοῦσα ἀπὸ τὴ γωνιά μου, κι' ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ἔβλεπα κᾶτα τὸ χωριό, τὸ δρόμο, καὶ τὸ Κάστρο μὲ τὶς ἐντεκα ἄσπρες ἐκκλησιότσες του.

Ἔπειτα τὸ ἐκκλησάκι μέσα σὲ κτῆ- μα. Τὶ παρηγοριά! Οἱ ἅγιοι Σαράντα. Τὶ ὄμορφη ἢ εἰκόνα τους σὲ προσκυ- νητᾶρι καὶ πὸς θυμοῦμαι κι' ἀγαπῶ τὸν πὸν νέο ἅγιο, ἕνα παιδί ὀμοῦστα- κο, πὸν τρέμει κι' ὄμως καρτερεῖ χα- ροῦμενος μέσα στὴν παγωμένη λίμνη. Πόσες φορὰς τοὺς εἶπα τὶς ἀγωνίες καὶ τὶς θλίψεις μου. Ἔπειτα τὸ βρα- δάκι σὲ τὸ βουνό, σὲ κᾶτι πέτρες πὸν ἀνακαλύψαμε καὶ φαίνεται κᾶτω ὄλη ἡ κοιλιάκι κι' ἕνα μικρὸ τρίγωνο θά- λασσας σὲ βάθος. Καὶ τόσα ἄλλα... οἱ Κυριακὲς μὲ τὶς λειτουργίες ποῦφαλλ- λε ἕνας σημῶδ νῦος μὲ γλυκειὰ γάρ- γαρη φωνή... οἱ παρακλήσεις τὸν Δεκαπενταῦγουστο πὸν πάλαμς μῆτες. Φέτος ἀλλαγὴ κᾶτι—ἄλλο σπίτι, ἄλ- λη ἐξοχῇ, ἄλλη θέα, καινούργιες γνα- ριμὲς. Ἄγιοι Σαράντα, νὰ μᾶς σκέ- πτεστε κι' ἀπὸ μακριὰ.

Ἰνδιάννα

Μ Π Ο Υ Α

Γύρω μου ἡσυχία, τὸ κᾶθε τι σο- παίνει...

Ἡ θάλασσα μπροστὰ μου γαληνεῖει κι' αὐτὴ... τίποτα δὲν ἀκούγεται... Κι' ἐγὼ, καθισμένη σὲ μιά κολυθρό- να μπροστὰ σὲ παράθυρο, ἀφήνω τὸ βλέμμα μου νὰ πλανιέται σὲ ὄριζοντα.

Πόσο μόνη εἶμαι αὐτὴ τὴ στιγμὴ! Κι' ὄμως ὄχι, γιὰτὶ νὰ σκαπονιέ- μαι; Ἔχω συντροφιά, ἴσως καλύτερη ἀπὸ πολλοὺς ἀνθρώπους ἔχω τὸ Μπουῖλ μου.

Ἀλήθεια πόσες φορὰς δὲν συμβαί- νει ν' ἀγαποῦμαι ἕνα ἄψωχο πράγμα, μόνον καὶ μόνον γιὰτὶ συνδέεται μ' ἕνα μαῦρο ἢ μ' ἕνα φωτεινὸ σημάδι τῆς ζῶῃς μας.

Ὁ Μπουῖλ! Ὡ! πόσο τὸν ἀγαπῶ! Εἶναι ἕνα σκυλάκι πορσελάνινο μὲ βοῦλες μαῦρες, πὸν στέκεται σούτῃ. Τὰ ματάκια του, μικρὰ μὰ ἔξυπνα, μὲ κοι- τοῦν πάντα μὲ μιά ἐκφραση βαθειὰ ὄσαν νὰ μὲ νοιάθῃ σὲ κᾶθε τι πὸν τοῦ λέω.

Τὸ κοῦτῃ κι' ἐγὼ μ' ἔτσι, ἐνῶ κοιτά- ζόμαστε ἔρχονται νὰ μᾶς ἐπισκεφθοῦν καλὲς σκέψεις καὶ περνοῦν ἀπὸ μπρο- στὰ μας ὄλα τὰ περασμένα.

—Θυμάσαι Μπουῖλ; Ἦταν οἱ τελευ- ταιὲς μέρες πὸν θὰ χωριζόμαστε μὲ τὴ λένα. Ἔξαφνα μὲσ' σὲ μᾶθημα νοιά- θω ἕνα σκούντημα καὶ τὴν ἀκούει νὰ μοῦ λέῃ:

—Πᾶρε αὐτὸ καὶ νὰ τ' ἀνοίξῃς σπῆ- τι σου. Δὲν ἔβλεπα τὴν ὄρα πότε ν' ἀκούσω τὸ κοῦδοῦνι... Ἐπιτέλους τὸ μᾶθημα τελείωσε καὶ νᾶμαι, κλεισμένη μέσ' σὲ δωμάτιό μου, ἀνοίγω τὸ μυστηριῶδες παστᾶκι. Καὶ τί νὰ δῶ; Ἦσουν οὔ! Πόσο χάρμα!

Πώς θα περάσετε πιδ ευχάριστα τὸ καλοκαίρι σας;
Είναι ἀπλούτατο: Θὰ προμηθευθῆτε δούσι περισσότερους μποραϊτε

“ΤΟΜΟΥΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,”

καὶ θὰ τοὺς πάρετε μαζί σας στὸ ταξίδι, στὴν ἐξοχὴ, ἄπὸν θὰ πᾶτε,
—ἀλλὰ κι’ ἄπὸν θὰ μείνετε, —γιὰ νὰ περάσετε τὶς Διακοπές.

Κι’ ἕνας μόνον Τόμος τῆς Β’ Περιόδου, ἄρκει, μὲ τὶς
400 τὸν σελίδες, μὲ τὰ τρία ἢ τέσσερα μυθιστορήματα του καὶ μὲ
τὰ τόσα ἄλλα πὸν περιέχει. “Ἄν πάρετε μάλιστα τὸν Τόμο τοῦ
1929 ἢ τοῦ 1930 ἢ τοῦ 1931 ἢ τοῦ 1932,
πὸν ἔχει 620 σελίδες ὁ καθένας καὶ 25 μυθιστορήματα οἱ τέσσαρις
μαζί, τί ἄλλο θέλετε;

Τιμοκατάλογος δημοσιεύεται στὰ φυλλάδια συχνά. Συμβου-
λευθῆτε τον καὶ κίματε ἐγκαιρῶς τὴν προμήθειά σας, ἂν θέλετε νὰ
περάσετε ΤΟ ΠΙΘ ΕΥΧΑΡΙΣΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

εὐχρηστέα πολὺ πὸν ἴσραται αὐτὸ τὸ Σὺλ-
λογο γιὰ νὰ διαδοθῶ ὀριστικὰ σ’ ὅλη τὴν
Κέρωρα!) Ζὰν Μυρὰ (ὅταν ἢ Μ. Ἀγ-
γελία εἶναι ποίημα, θὰ λογαρητοθῆ κατὰ
λέξη μὲν, ἂν πρόκειται νὰ δημοσιευθῆ; σὴ
σειρά — μὲ παθλές μὲνο γιὰ νὰ χωρίζου-
τοὺς στίχους — κατὰ στίχο δὲ, πρὸς 5 δραχ-
μές τὸν ἕνα, ἂν πρόκειται νὰ δημοσιευθῆ
σὲ στίχους χωριστοὺς, ὅπως δημοσιεύονται
συνήθως τὰ ποιήματα.) Καμέλιαν (καλὴ
ἐπιτυχία, περιμένω) Σειμίχαριν καὶ Πο-
δοθαλασσιῶν (χαίρω πολὺ θὰ εἶδατε τὶς
ἐγκρισεις; εὐχαριστῶ) Πηγασιμένον Ἀε-
τὸν (μυθιστόρημα τοῦ κ. Βενεποῦλου στὴ
«Νέα Ἰστορία» θὰ δημοσιευθῆ ἀργότερα τὸ
παράρτημα «Ἱστορία τῆς Νεοελλ. Λογο-
τεχνίας» θὰ ἐξακολουθήσῃ ὅλο τὸ χρόνο
καὶ κατόπι θὰ τὸ διαδεχθῆ ἄλλο στὴν
τρίτη ἐρώτηση ὁ κ. Ε. δὲν μπορεῖ νὰ σοῦ
ἀπαντήσῃ παρὰ ὅτι «καλύτερος εἶναι ὁμοιος
σοῦ ἀρῶσαι καλύτερα») Ζὰν Κυπτοῦρα
(Ἰστορία) ναι, νὰ πάρετε καὶ κανένα καλιῶ
μου τόμο νὰ διαδασῆς κατὰ ἀπ’ τὰ δέν-
τρα στὸ ὄρατο σου χωριῶ) Φρανοῖναν
(τὸ ἔλαθα, θὰ τὸ διαδᾶσω καὶ θὰ σοῦ πῶ)
Ζακωνδιῆ Ἀεροστασίαν (Ἰστορία οἱ ἄν-
σεις δεκτές) Ταξιδιώτην (ἔχεις δικαιοσὶν
κομμάτι σου, θυμοῦμαι πολὺ καλά. Ἐγρα-
φες «ὁ εἰσαγγελθεὺς τὸν ἔν Ρόλω πρωτο-
δικῶν» ἀλλὰ ὁ διορθωτὴς τὸ πῆρε, φαί-
νεται, γιὰ τυπογραφικὸ λάθος καὶ τὸ ἔκα-
μα «ἐν Βόλω» κι’ εἶσι χάρηκα τὸ γὰδοτο
τοῦ καλαμπούριου) Δούνα τοῦ Ράιχχατε
(εὐχαριστῶ πολὺ χαίρω καὶ γιὰ τὴ δια-
δεδομένη πὸν μου ἔννεος ἄλλωστε αὐτὰ τὰ
εἶπαμε) Μάβελ (ἔλαθα κι’ εὐχαριστῶ
πολὺ δὲν περᾶζει καθόλου) Δετιδέα (γιὰ
τὴν «Κυριακὴ» ἔγραφα ἀπὸ προηγούμενο
τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ διαδᾶσω καὶ θὰ σοῦ
πῶ) Ἀνθισμένη Ἀμυδαλιῶν (περι-
μένω τ’ ἀποτελέσματα τὸ ψευδώνυμο εἶν’
ἐλευθεροὺς νάρθηος χωρὶς ἄλλο) Νικόλαιον
Μελεγκοπαυλον (πρῶτος νὰ διαδᾶσῃ καὶ
τὸν Ὀδηγὸ ἔκει θὰ ἰδῆς ὅτι αὐτὰ πὸν
ζητήεις εἶναι προνόμια τοῦ συνδρομητοῦ —
ψευδώνυμο, ἀλληλογραφία, συνεργασία
κτλ. — ἂν ὅθ εἶσαι ἐπιλόξ ἀγοραστής γί-
νου συνδρομητής, κίμα νὰ σοῦ ἐγκριθῆ καὶ
ψευδώνυμο, καὶ τότε εὐχαριστῶς) Κρη-
τικοποῦλιαν (σὲ περιμένουμε σ’ ἄλλα
τοῦ γράμματός σου θὰπαντήσω στὸ ἐρχό-
μενο) Θεοβην (αὐτὸ ἐπρωτίμηναι καὶ, κα-
θὼς θὰ εἶδες, τὸ ἀντικρινᾶ) Γαλανὴν Πει-
ραιωτοποῦλιαν, Γιαννάκη Κωνσταντι-
νίδην κτλ. κτλ.

Εἶς δασὸς ἐπιστολὰς ἔλαθα μετὰ τὴν 19
Ἰουνίου, θὰπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 26ου Διαγωνισμοῦ Λόγων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου εἶναι δε σταί με-
τρι τῆς 24 Ἀγοστοῦ.

342. Δεξιόγυφός
Προσωπική τὸ πρῶτο μου·
Προστάθεται, καὶ μισγάλλη;
Ἄηλοι τὸ δευτέρου μου·
Καὶ μέλος τοῦ προσώπου του,
Ὅ λυτῆς δὲν θὰ σφάλλη,
Ἄν πῆ τὸ σύνολό μου.
Μαργαρίτα

343. Μεταγραμματισμὸς-Στοιχειό-
γυφτος
Τὸ κεφάλι του τὸ ἀλλάξεις,
Μέσ’ στὴ μέση γιάτω βάζεις
Καὶ τοῦ ἀνθους κάποιον μέλος
Χώρα γίνεται στὸ τέλος.
Θάλης Βλαστός

344. Στοιχειοτόμογυφτος
Νῆσος εἶμαι ἀπ’ τὶς πολλές
Τοῦ Αἰγαίου τὶς καλές.
Τὸ ἀρχικὸ μου ἂν ἀποβάλλης
Καὶ τὸν τόνο κάτω βάλῃς,
Μέσα, λῦτα, θὰ μὲ βρῆς
Σὲ σολήνες μηχανής.
Γεώργιος Α. Μαρτίδης

345. Ἀναγραμματισμὸς
Σὲ ἔψωμα σκεπτόμουνα
Νάνεβον μὰ φορῶ
Μὰ πρὶν τὸ κάμω, ἕνας σεισμός
Μπροστά μου ἔκει τὸ ρίχνει.
Τὸρ’ ἀπ’ τὸ ὕψωμα αὐτὸ
Δὲ μένουσιν παρὰ ἴχνη
Κι’ ἀναπηδᾷ ἕνας Κένταυρος
Μὲ μάτια φοβροῦ.
Δεζοκαμένο Γριπολιταστάκι

346. Δικτυωτὸν
* * * * * = Ἀρχ. ζωγράφος
* * * * * = Βυζ. αὐτοκράτειρα
* * * * * = Θηλυκὸν ἀγρίου ζώου
* * * * * = Περιττὴ δαπάνη
Καὶ καθένας τὰ ἴδια.
Πογμάχος

347. Ἐπιγραφή
Δ Ε Ι
Ο Ν Θ
Ρ Ι Α
Ο Α Κ
Τ Γ Γ
Π Β Α
Α Ο Ι
Ζητεῖται ἢ ἀνάγνωσις.
Ἄητητος

348-352. Μαγικὸν Γράμμα
Τὴ ἀντάλλαγῃ ἑνὸς γράμματος ἐκά-
στης τῶν κάτωθι λέξεων δι’ ἑνὸς ἄλ-
λου, πάντων τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
σθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

βᾶτος, κάλαμος, κηρίον, Πάφος, εὐ-
χυμος.

Φρανσίνκα
353. Παυλιῆ Ἀεροσταίης
Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν
κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τὸ δευτέ-
ρον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρί-
της καὶ οὕτω καθεστῆς ἀποτελοῦν θεον
τῶν Ἀσσορίων;

1, Ποταμὸς τῆς Ρωσσίας· 2, Στοι-
χειὸν· 3, Μέρος τῆς οἰκίας· 4, Ποτα-
μὸς τῆς Ἑλλάδος· 5, Υἱὸς τοῦ Δαυίδ·
Ἰππότης τοῦ Φανταύ

354. Γέφυρος
τε τι Τ Τ
τε τε τι τι Τ Τ
Ἔλοι γωπ εδ σος Τ
τε τε τι τι Τ Τ
Ὀλιβίερος Κρόμβελ

Σημ. — Ἡ ὑπ’ ἀριθ. 324 Ἀσκησις
τοῦ 28ου φύλλου (Φάβελλος) ἀκυροῦ-
ται, διότι ἐδημοσιεύθη ἑλληνικῶς.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 15

169. Ἀστροφάλος (ἄστρο, γάλος). —
170. Κλέων-λέων. (171. Αἷμα-ἄσμα-ῶ-
σμα-ἄσθμα. — 172 Κρόνος-ὄρκος.
173.

K
N Y N
B A B E A
I A Π E T O C
B A C I A H I O C
Θ A Λ A M H Π O C C
174-176. 1, Μικροστὰ στὸν κουρέα του.
2, Ὁ κλέφτης γδύνει, ὁ γάφνης ντύνει.
3, Κανένα ἀφοῦ εἶναι καλοστρωμένο.
— 177 ΑΡΡΑΥΑΟΣ (Φάρσαλα, Ἀ-
Γλατα, Ἰρλανδία, ΜΑρνης, ΕΥμαίος,
ΕΛασσών, ΒΟΥκεφάλος, ἈΣτακος). —
178. Σόφρος παισὶν ἢ σιγὴ πρέπει (σ’
ωφ Ρῶσοι, π’ ἐξ ἰν. εἰς ἰ γῆ πο
ἔπι).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΓ’—357]
Πληγωμένη Καρδούλα, ἔλαθες; πὸς
σοῦ φάνηκε; ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ

[ΑΓ’—358]
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ
ΠΑΛΗΓΜΕΝΟΥ ΑΕΤΟΥ
Βραβεῖα: Ὀλιμμένην Ψυχὴν (Ἄθλιος).
Ἐπαινοῦνται: Μυροῦλα, Μυστηριώδης.
Λοιποὺς 31 μνησυχαιριστῶ.
Ε’ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Ποιήματος, Θέμα ἐπιτήρησις, Συμμετοχὴ
διδραχμῶς, Προθεσμία ἑμίμηρος, Βραβεῖα 5!
Περιμένω ἰθακτικῶς ἀπὸ τοῦς: Τ. Λού-
ζην, Τριανταφυλένιο Δάκρυ, Νέαν Ἑλλά-
δα, Ραγισμένην Λύραν, Φωτανὸ Σκοτάδι
καὶ ἀπὸ ἑλλοὺς τοῦς ποιητῆς-ες, Δ/σις:
(ΑΓ’—98).

[ΑΓ’—359]
Αγνή Καρδιά, εἶσαι ἢ Ἀρ...; νομι-
ζω· τί κίνας, καλά; Λευκὴ Θεά

[ΑΓ’—360]
Ἀκαλαστοπαλῆς, περιμένω τετραδίακτι
σας ἀνταποδίδω ἀμέσως. Σεβαστὸν
Οικογόνιου, Κάρυστον, διὰ: Μαργαρίτα